

Ryhmä 1:

Elinan Karjalainen: Köyhä syntymästä saakka

Olen köyhästä viisilapsisesta perheestä. Isäni oli sairaseläkkeellä, äiti kotiäitinä. Asuimme aina vuokralla. Pärjäsin koulussa, peruskoulun päättötodistuksessa keskiarvo oli yli 8. Kielten opiskeluun olisin tarvinnut tukea ja apua peruskoulussa. Kielitaito olisi auttanut myöhemmin elämässä eteenpäin.

Täytettyäni 16 vuotta minulle sanottiin, että ”mitä sinä enää täällä teet, eihän sinusta edes lapsilisää enää saa”. Niin minä lähdin maailmalle tyhjin käsin: ilman asuntoa, ilman neuvoja, ilman apuja. Siitä asti on pitänyt itse pärjätä. Syntymästä koettu köyhyys on ollut jatkuvasti osa elämäni.

Minusta olisi voinut helposti tulla puliakka, koska yllättävää kyllä, alamaailma välittää ja ottaa huomaansa, kun kukaan muu ei välitä. Mutta minulle ei maistunut viina ja halusin elämältä enemmän.

Olisin halunnut lukioon ja haaveeni oli opettajan ja maatalan emännän ammatti. Se ei onnistunut olosuhteiden pakosta. Opiskelin maatalousoppilaitoksessa emäntälinjalla ja valmistuin maatalouslomittajaksi. Olin lukenut, että maatalouslomittajille olisi työtä. Tein raskasta maatalouslomittajan työtä monta vuotta. Työpaikat saattoivat olla jopa 80 km päässä ja pääsin kotiin vasta iltanavetan jälkeen. Jäätyäni neljän lapsen yksinhuoltajaksi, työaikojen vuoksi työ ei enää onnistunut. Lapset olisi pitänyt viedä jo illalla hoitoon tai herätellä aamuneljältä. Olisin ehtinyt nähdä heitä vain pari tuntia päivässä. Valitsin kotiäitiyden. Sen jälkeen eri pituisia sijaisuuksia olen tehnyt 10 vuotta.

Minulla on 6 lasta ja 6 lastenlasta. Kaksi lapsistani on vielä alaikäisiä: 13- ja 16-vuotiaita. Yksi lapsistani kuoli vuosi sitten. Parhaimmillaan olin 6 lapsen yksinhuoltajana, joten organisointitaidot on hiottu huippuunsa. Harmi vain, kun näitä taitoja ei arvosteta työnhaussa.

Ei rahaa turhuuksiin, koska sitä ei ole

En ole velkaantunut, maksan laskut aina ensin ja lopuilla rahoilla syödään. Jos jotain jää, ostetaan vaatteita tai muuta välttämätöntä. Useimmiten ei jää. Ruokahuolto toimii paljolti niin, että teen ja leivon itse. Meillä eurokin on rahaa ja on opittu etsimään kylän halvimmat maidot. Punalaputetut tuotteet sanelevat ruokapolitiikan. Ilman EU-ruoka-apuja ei olisi selvitty, olen ruokakassin hakenut aina kun sellainen on ollut saatavilla. Joskus auto seisoo parkkipaikalla vain siksi kun sitä ei ole varaa tankata. Monet kerrat olen kävellyt pitkänkin matkan työhön, kun ei ole ollut varaa tankata autoa. Pakollisista autohuolloista on selvitty neuvottelemalla maksuaikaa.

Toimeentulotuki on monesti evätty, vaikka omien laskelmieni mukaan olisi sitä kuulunut saada. Maksusitoumus lääkkeisiin on kyllä myönnetty. Välillä lapsella ei ole ollut kenkiä, mutta apua ei ole saatu.

Kelan etuuksien maksaminen ja laskeminen pitäisi saada nopeammaksi. Päätöksen odotus tuntuu kohtuuttomalle vähävaraiselle.

Pojan kuolemasta on vuosi ja vieläkin tulee pojan velkojilta kirjeitä. Hautaaminen maksoi kokonaisuudessaan monta tuhatta, vaikka minimillä mentiin. Seurakunta tuli vastaan hautajaiskuluissa ja siitä olen erittäin kiitollinen. Kolme vanhinta lasta osallistuivat myös kuluihin.

Olen hakenut tuettua joululomaa ja odottelen päätöstä. Viime vuonna ei ollut edes jouluruokaan varaa. Kun lapset olivat pieniä, olimme kesäisin tuetuilla lomilla.

Terveydenhuollon haasteet

Viime vuosina terveydenhuolto on ollut haastavaa. Vaikka on ollut maksusitoumus lääkkeisiin, en ole aina tarvitsemaani apteekista saanut. Esimerkiksi hormonikorvaushoidosta aiheutuneisiin verisuonitukoksiin molemmissa jaloissa lääkäri määräsi verenohennuslääkettä, mutta apteekki ilmoitti, että Kela korvaa sen ainoastaan niille, joille on tehty lonkan tekonivelleikkaus. Yksi tabletti maksoi viisi euroa, eikä minulla siksi ollut mitään mahdollisuutta ostaa sitä. Taistelin Kelan kanssa ja en saanut myönnytystä, ennen kuin sossu antoi maksusitoumuksen. Sitten kahden kuukauden kuluttua Kela myöntyi vihdoin. En ymmärrä miksi Kela ei voinut heti antaa korvausta. Tämä tapahtui viime syksynä. Vaivan vuoksi kävin välillä kaksi kertaa lääkärissä ja lääkäri totesi ultraäänikuvien jälkeen, että tukokset eivät parane ilman lääkettä. Yksi esimerkki siitä, miten Kela pitää pihdeissään. Hoito on viivästynyt kuukausia, kun olen joutunut taistelemaan siitä, mistä rahat lääkkeisiin. Monesti on meinannut voimat ja usko loppua.

Koska olen pätkätyössä, minulle kuuluu työterveyshuolto vain työpäivinä. Työterveyshuollon kautta pääsee lääkäriin heti, julkisen kautta joutuu odottamaan 1–2 kuukautta. Ainoastaan akuuttiasiassa pääsee nopeammin. Esimerkiksi tuo verisuonitukokseni: jouduin odottamaan 1–2 viikkoa vaikka oli hätä. Psykologille pitää odottaa kuukausi, vaikka olisi akuutti tarve heti.

Olen sairastanut masennuksen ja ollut jopa kerran psykoosissa. En saanut asiaan kuuluvaa hoitoa. Perheneuvolan työntekijä järjesti minut sairaalaan yöksi ja kotiin kodinhoitajan. Sairaalaan lääkäri lähetti kotiin ilman mitään apua tai lääkkeitä. Ei myöskään jälkeen päin kysely perään, vaikka oli neljä pientä lasta huollettavana. Viikko meni sumussa, jolloin sain kodinhoitajan huolehtimaan perheestä. En edes muista olenko käynyt ulkona tai syönyt silloin. Harmittaa ettei saanut apua, eikä yleisestikään kukaan hoitohenkilöstöstä ollut kiinnostunut. Perheneuvolan työntekijä oli ainoa, joka auttoi.

Digitaitojen puute vaikeuttaa asiointia

Digilaitteiden käyttöä oli hirveän vaikeaa opetella, mutta nyt se sujuu jotenkuten. Joudun turvautumaan lasten apuun. Kännykän sovelluksista en ymmärrä mitään. Soitan TE-keskukseen ja kerron työtilanneasiat. Kelan sähköisissä kanavissa on vaikea asioida: aina puuttuu rasti jostakin ja lomakkeita on hankala täyttää. Turhia sivuja on liikaa ja aina pitää rastittaa samat asiat joka ikisellä sivulla. Se on turhauttavaa.

Paperilaskuista osa laskuttajista veloittaa viiden euron laskutuslisää (esim. Elisa). Haluaisin hallita paremmin tietotekniikkaa, jotta osaisin muuttaa laskut e-laskuiksi. Tai että tietokoneen sähköpostilaatikko on täynnä, mutta miten sitä tyhjennetään? Olisi hyvä, jos joku neuvoisi!

Avain lasten parempaan tulevaisuuteen on ollut koulutus

Olen parhaani yrittänyt niin lasten suhteen kuin opiskelujen kanssa. Nykyään osa lapsistani pärjää paremmin kuin minä koskaan olen pärjännyt ja auttavat jopa taloudellisesti minua ja nuorempia sisaruksia. Avainsana on koulutus! Nämä kaksi ovat käyneet lukion ja sen jälkeen hankkineet ammatit.

Työllistyminen on oleellista perheen hyvinvoinnin kannalta. Perhe on voinut paljon paremmin, kun on ollut töitä ja rahaa enemmän käytettävissä.

Korona vei työt

Koronaepidemian alettua työt loppuivat saman tien kuin seinään ja kesti useamman kuukauden saada töitä. Olin ollut keittäjäsiivoja päiväkodissa ja hoidin nämä tehtävät yksin. Päiväkodista lapset katosivat ja pomo ilmoitti, että työsopimus loppuu nyt, vaikka sopimusta oli jäljellä 1,5 kuukautta. Hain työttömyyspäivärahaa ja toisinaan oli vain elatusmaksu käytettävissä. Toimeentulotukea ei aina saanut koska palkkatulot huomioitiin tilioitteista ja työttömyyspäivärahat laskettiin etukäteen. Pakastin ja kaapit syötiin tyhjäksi viimeistä murua myöten. Muutaman kerran ystävät tulivat apuun ja auttoivat lahjakorttien muodossa.

Päiväkoti aukesi, mutta töitä ei tarjottu. Nyt syksyllä sain koulun keittäjäsiivoojan sijaisuuden.

Arjen pienet ilot auttavat jaksamaan

Lasten takia olen jaksanut. Aina on onneksi ollut joku, joka on uskonut minuun ja auttanut. Useimmiten naapuri tai läheltä tilanteeni nähnyt. Ja itsestä on aina pitänyt repiä se jaksaminen. Illalla on saanut huokaista "tästäkin selvisin". Nyt aikuiset lapset auttavat ostamalla nuoremmille vaatteita. Perheessä kaikki auttavat kaikkia.

Pieniä arjen iloja on kahvittelu ja keskustelu seinänaapurin kanssa päivittäin. Taikinaterapia, pyörälenkki ja rullaluistelu auttavat myös nollaamaan asiat.

Ryhmä 2:

Jaana Mäkelä: Korkeakoulutettu työtön – yli 3000 työhakemusta tuloksetta!

Työskentelin yli 17 vuotta elintarvikealalla, kunnes marraskuussa 2006 sain lopputilin tuotannollisista ja taloudellisista syistä, kuten muutama kymmenen muutakin. Teimme ryhmäkanteen, joka päättyi v. 2010 irtisanottujen hyväksi laittomaan irtisanomiseen. Tänä aikana hain aktiivisesti töitä ja opiskelin. Valmistuin 2008 varastonhoitajaksi, ja kun sekään ei riittänyt työn saamiseksi, aloitin v. 2010 insinööriopinnot, jotka suoritin kahdessa vuodessa.

Tässä välissä oli jatkuvaa työnhakua, kunnes pääsin kuntouttavan työtoiminnan apuohjaajaksi v. 2014. Työsuhde oli määräaikainen ja loppui tammikuussa 2015. Jälleen liiton päivärahoille ja taas satoja ja satoja työhakemuksia. Tuloksetta. Ja taas Kelan päivärahoille.

Silloinen aktiivimalli verotti lähes 5 % työttömyyskorvauksesta, koska en ollut aktiivinen, vaan hain jatkuvasti töitä. (Aktiivisuutta olisi ollut istua Kuntouttavassa työtoiminnassa, korkeakoulutetuille TE-toimiston mielestä aktiivisuutta olisi ollut ainoastaan työkokeilu!!!)

Olen joutunut olemaan mieheni elättinä, en ole ostanut itselleni mitään, ei ole ollut varaa käydä edes lääkärissä. Minulla ei ole ollut mahdollisuutta toimeentulotukeen, kun mies oli töissä.

V. 2016–2017 opiskelin ammatilliseksi opettajaksi, mutta töitä sain vain kesälomatuuraajaksi kirjapainosta, palkalla 11 €/h. Eli normi TES. On huuhaapuhetta, että korkeakoulutetuille joutuu maksamaan enemmän.

Työnhausta: Olen hakenut ja haen edelleen töitä. Tähän mennessä hakemuksia olen lähettänyt lähes 3000, joista alle pariin kymmeneen olen päässyt edes haastatteluun. Yleensä tehtävään on jo valittu työntekijä; näin kunta- ja julkisella sektorilla. MYÖS TE-toimisto, johon on valittu mm. liikuntatieteiden maisteri, rikostutkija, poliisi ja mielenterveysohjaaja muutamia mainitakseni. Rakennemuutosalueilla, joista suuret työnantajat ovat kaikonneet, on miltei mahdotonta löytää koulutustaan vastaavaa työtä. Ja, koska ei ole toimivaa julkista liikennettä, muutto on ainoa vaihtoehto. Olettaen tietysti, että molemmat perheestä saavat uudelta paikkakunnalta töitä.

TE-toimistoon olen hakenut noin 60 työtehtävään, mutta ei ole valinta osunut. Valittu on yleensä ollut henkilö, jonka koulutus- ja työkokemus ei edes vastaa hakukriteerejä. Valitus ei kannata. Että saa edes valituksen jättää oikeuslaitokseen, joutuu maksamaan 260 €. Mistä raha valitukseen?

Nykytilanne: Työskentelen tällä hetkellä kuntouttavan työtoiminnan ohjaajana. Opetan itse työnhakuvalmennusta sekä työelämä -ja ATK-taitoja. Pajallani opinnollistamisen piiriin lukeutuu mm. logistiikka, kaupallisen alan osatutkinnon osia sekä tieto- ja viestintätekniikan osatutkintoja, joita myös opetan. Tuloksiakin on tullut, sillä olen saanut 30 % asiakkaistani opintojen pariin, työkokeilun kautta palkkatukityöhön ja avoimille työmarkkinoille. Muun muassa entinen asiakas opiskeli koko tutkinnon ja työllistyi avoimille työmarkkinoille. Tällaista saavutusta pajallamme ei ole koettu näin lyhyessä ajassa ja tuskin missään yksittäisessä pajassa Suomessa.

Pajoilla keskitytään osaamisen kehittämiseen mm. opinnollistamisella. Siten ohjaajalla tulisi olla tietoutta tutkinnon perusteista ja kyky opettaa asiakkaita tutkinnon osissa ja monissa eri ammattialan työtehtävissä. Nyt TE-toimisto vaatii, että työpajoihin työhön valittavilla tulisi olla sosionomin tutkinto. TÄMÄ ON VÄÄRÄ SUUNTA, sillä moni paja on tekniikkapainotteinen. Tärkeämpää olisi olla ammatillinen opettaja.

Terveisin Jaana Mäkelä ”liian vanha työelämään, liian nuori eläkkeelle” Koulutukseltani olen markkinointimerkonomi, tekstinkäsittelijä, varastonhoitaja, insinööri (AMK) ja ammatillinen opettaja. Kohta jälleen työtön. Ja mahdollisesti opiskelija ja valmistun työttömyyteen.

Kysymyksiä:

Kannattaako Suomessa kouluttautua? (...jos se ei turvaa työtä? Hakukriteerit kohdalleen)

Miksi julkisia virkoja koskeva valitusmenettely on maksullista (Esim. hallinto-oikeuteen valituksen jättäminen maksaa 250 € [Tuomioistuinmaksulaki 1455/2015 - Ajantasainen lainsäädäntö - FINLEX®](#))

Työpajatoiminta ja kuntouttava työtoiminta tulee erottaa toisistaan. Rooleja tulee selkeyttää.

Työpajatoiminnan tulee olla osaamisen kehittämiseen (opinnollistaminen/työnhakuvalmennus) johtavaa toimintaa. Tavoitteena on suorittaa pajalla osatutkintoja ja sitten suorittaa oppilaitoksessa tutkinto loppuun. Työpajan TULISI olla ns. ”esikoulu” ja valmistaa asiakkaita opintoihin lisäämällä ja vahvistamalla opiskeluvalmiuksia. Asiakasohjaus on tässä tärkeää. Pajan tarkoitus ei ole kunnan/kaupungin sakkoasiakkaista vastaaminen, vaan sitä varten tulee järjestää ”matalan kynnyksen palvelu” erityisesti sellaisille asiakkaille, jotka eivät todellakaan työllisty enää. Onko todellakaan järkeä istuttaa 60 vuotiaita asiakkaita tällaisissa toiminnoissa?

Miten tukea työllisyyden elpymistä rakennemuutosalueilla? Onko työttömälle muutto ainoa ratkaisu?

Ryhmä 3

Pia Lehtinen: Työmarkkinoille pääsyn vaikeus, opiskelun ja työn yhdistäminen

Asun äitini kanssa lapsuuden kodissa Tampereen Peltolammilla ja olen ollut koko ikäni tamperelainen. Olen kaatuneen omainen. Isoisäni katosi sota-aikana rajan tuolle puolen ja vasta 2000-luvun alkupuolella saimme median kautta tietää siitä, mitä hänelle tapahtui. Vanhempani tietävät, mitä niukkuus on ja kuinka avun saaminen käy työstä. Vaikka isäni oli Nokian koulutuspäällikkö, meitä opetettiin säästäväiseksi ja olemaan kursailematta. Tavarointa hankittiin vain tarpeeseen.

Lain käyttäminen on aina kiinnostanut minua. Hain poliisikouluun sekä armeijaan, mutta joko arvosanat tai fyysinen kuntoni ei riittänyt. Todella vakavan keuhkokuumeen jälkeen 2010 selvisi, että minulla on synnynnäinen perikardiokysta. Sairaus oli vaikuttanut taustalla fyysiseen kuntoonni koko elämäni ajan.

Pääsin Tampereen yliopistolle opiskelemaan hallintotiedettä pääaineena kunnallisoikeus. Samaan aikaan tein vapaaehtoistyönä pyhäkoulun opettajana sekä pieniä keikkoja seurakunnassa. Koin työn seurakunnassa todella merkitykselliseksi ja vaihdoin opiskelemaan käytännön teologiaa Joensuuhun. Opiskeluaikana yritin löytää aina töitä kesäksi, tuloksetta. Jouduin muuttamaan lapsuuden kotiin, kun oikeuteni opintotukeen ja asumistukeen loppuivat. Opintoni viivästyivät muuton, oman sairasteluni sekä läheisten kuolemien vuoksi.

Valmistumisen jälkeen 2017, minulle selvisi, että luterilaiseen seurakuntaan työllistyminen on hyvin hierarkista. Ensin täytyisi saada papin virkapaikka, jonka jälkeen seurakunta antaa kutsun kapitulille ja sen jälkeen piispa vihkii papiksi. Työllistymiseen vaadittiin kokemusta nuorisotyöstä. Opintojen aikana kesätöihin päässeet menivät minun edelleni. Ikäni näyttää olevan myös työllistymistä estävä tekijä. Olisi tärkeää olla joku, joka puhuisi minun puolestasi, jotta saisin työpaikan.

Isäni ja äitini sairastuessa ja eläköityessä, perheen tulot tippuivat. Minä ja veljeni olemme olleet pitkään työttömiä. Pidämme huolta toisistamme ja jaamme tuloja ja menoja edelleen koko perheen kesken. Omistusasumisen vuoksi emme ole oikeutettuja toimeentulotukeen. Äiti maksaa meidän molempien sekä veljeni asumiskulut. Jouduimme ottamaan lainaa taloyhtiön päätösten vuoksi. Vähemmän varallisuuden perheitä ei taloyhtiössä kuunneltu. Velanotosta ei pitäisi syyllistää ihmisiä, aina ei ole vaihtoehtoja. Kun lasketaan perheen tuloja ja menoja, mm. Kelassa ei huomioida velkoja.

Isän kuoleman jälkeen saimme ruoka-apuna perhekassin diakoniasta. Myöhemmin kassia ei äidille enää myönnetty. Saamme sentään veljeni kanssa ruoka-avusta molemmat sinkkukassit. Vaihdamme veljen kanssa tuotteet, joita emme voi itse käyttää. Jaan oman kassini vielä äidin kanssa. Diakoniatyöntekijä sanoi, että älkää tulko laskujen ja tiliotteiden kanssa tänne. Avun tarvitsijoiden määrä on koronan myötä kasvanut.

Tuttuni sanoi minulle ”kyllä työ tekijänsä löytää”. Löytääkö? Lukuisista hakemuksista huolimatta, en ole päässyt edes haastatteluun. Minusta tuntui, että minun pitäisi olla kokenut, tai nuori, tai jotain muuta. Aina valittiin joku muu kuin minä. Palkkatukityötä ehdottaessani Tampereen kuntakokeilun välityömarkkinakoordinaattori totesi ”Eihän tällä asialla ole kauhean kiire”. Tuntui todella pahalta, että minun työllistymiselläni ei ole kiire. Seurakunnan työntekijä ehdotti vain keinoja työnhaussa, joita olin jo kokeillut ja totesi ”kukaan ei ole profeetta omalla maallaan”.

Tuntuu, että minua kohdellaan tyhjänä sen vuoksi, että olen köyhä. Kun joudun jatkuvasti taistelemaan olemassaolostani, niin voimavarani eivät riitä paljon muuhun. ”Auta miestä mäessä, älä mäen alla”. Olen pohtinut tätä lausetta. Pitääkö ihmisen vajota pohjalle asti, jotta apua saa.

Ryhmä 4

Lauri Niemisen tarina: Palvelukierteestä ei pääse palkkatöihin

Olen 31-vuotias mies Sastamalasta. Työhistoria on lyhyttä patkää ja eri palveluiden, kuten työkokeiluiden ja palkkatukitöiden kierrettä vailla vakiintumista. Tällä hetkellä olen Mielen ry:n työllistymistä edistävässä ammatillisessa kuntoutuksessa.

Köyhyys ja osattomuus ovat olleet läsnä elämässäni käytännössä koko aikuisiän. Olen ollut kymmenisen vuotta aktiivinen työntekijä, palkkaa olen saanut 27 kuukauden ja 3 viikon ajalta. Palkattomia pakkotöitä, eli työkokeiluita, lainvastaista kuntouttavaa työtoimintaa ja muuta on takana vielä enemmän. Palvelujärjestelmä aiheutti kierteen, jossa juoksen palvelusta toiseen vailla toivoa pysyvämmästä työllistymisestä.

Minun kohdallani palvelujärjestelmä on lannistanut monelta suunnalta jo vuosikautia. Palkka on ollut aina pieni, silloin, kun sitä on maksettu. Toimenpiteiden jälkeen on tarjottu uutta toimenpidettä, välittämättä lopputuloksesta. Työllistymistä edistävä ammatillinen kuntoutus ei ole toistaiseksi vakuuttanut. Kerään joka puolelta hyvät ja kannustavat palautteet, työpanokseen ollaan erittäin tyytyväisiä. Siitä huolimatta kierrän vuodesta toiseen samaa, katkeamatonta kierrettä ja nyt vasta, yli kolme vuotta edellisen kierteen alkamisen jälkeen, joku auttaa eteenpäin, eikä jätä pulaan. Miten on mahdollista, että Kela tai TE-toimisto eivät tarjoa vaikkapa ammatinvalinnan ohjausta saati ammatillista kuntoutusta, kun kaikkialla nähdään, että toimenpiteet aiheuttavat kierteen?

Minulle riittäisi, että työstä saisi palkkaa, jolla tulee toimeen. Eri toimenpiteiden kierre lannistaa, nujertaa ja tuhoaa mielenterveyden. Kotikuntani vetosi mielenterveyspalveluiden käyttöön ohjatesaan kuntouttavaan työtoimintaan. On totta, että olen käynyt palveluissa, mutta siihen on todella painavat syyt, joista työttömyys on se vähäisin. Tilanne, joka ajoi palveluiden piiriin, olisi ajanut sinne kenet tahansa.

Köyhyys, osattomuus ja palvelukierre ovat muiden traagisten kokemusten kanssa saaneet aikaan itsetunnon murenemistä ja lievää masennusta. Suomessa on ihmisiä, joiden talous saattaa romahtaa, kun kodinkone sanoo poks. Lisäksi on käsittämätöntä, että rangaistaan siitä, kun yksilö hakee apua, kun hän itse ei jaksaa. Ei ole syytä ihmetellä, mikä suomalaisia masentaa, kun palvelujärjestelmässä yksilöä revitään moneen eri suuntaan vähän siitä riippuen, minkä luukun henkilön kanssa keskustele. Yksilöltä ei juuri kysytä, mitä hän itse haluaa, eikä kierrettä edes yritetä katkaista, vaan jatketaan hamaan loppuun asti. Järjestelmä on toiminut kohdallani jo lukemattomia kertoja väärään suuntaan, mutta eläköityminen ei ainakaan toistaiseksi onnistu.

Itsetunto on kokenut lukemattomia kolhuja. Lapsena olin pahoin koulukiusattu, aikuisuudessa kiusaamisesta on huolehtinut yhteiskunta tehottomine työllisyyspalveluineen. Pirkanmaan alueellinen työllisyyskokeiluun osallistuneena voin kertoa tähän sen tulokset: kurssi, pätkätöitä palkkatuella sekä työkokeiluiden ja laittoman kuntouttavan työtoiminnan kierrettä. Suomessa on jo vuosikautia ollut kahdet työmarkkinat. Ne, joissa saadaan palkkaa tehdystä työstä ja ne, joissa se sama työ tehdään milloin milläkin nimikkeellä, joissa kaikissa on yksi yhteinen piirre, eli se, että tehdyn työn hyöty on taloudellisesta näkökulmasta erittäin vähäinen. Työttömän veroprosentti on 20. Tällä hetkellä maksan tuloistani 25% veroa, pääasiallisena tulona kuntoutustuki ja siihen päälle asumistuki. Olen elänyt vuosikautia noin 800 euron kuukausitulolla, josta vuokra on haukannut noin kolmanneksen.

Suomessa on työssäkäyvien köyhien joukko, kun työnantajilla on säkkikaupalla keinoja teettää työtä lähes loputtomasti niin, ettei työnantaja maksa työntekijälle palkkaa, mutta työtä on silti tehtävä, jotta saa ne vähäiset yhteiskunnan myöntämät eurot.

Terveiset päättäjille: pyrkikää estämään se, että tarinani toistuu. Näin saatte varmasti kaunistettua Suomen itsemurhatilastoja ainakin jonkin verran. Ei voi olla tarkoituksenmukaista, että yhteiskunnan epäonnistunut palvelujärjestelmä lannistaa, imien yksilöstä kaikki mehut ja ajaen hänet masennukseen ja ehkä jopa itsetuhoisuuden portaalle.

Kysymykset

Miksi yhteiskunta, jonka pitäisi auttaa ja tukea, rankaisee ja iskee nyrkillä naamaan kerta toisena jälkeen?

Miten voi olla mahdollista, että avun hakeminen vaikeassa elämäntilanteessa voi myöhemmin olla viranomaisen ase, kun hän ohjaa sinut tahtomattasi väärään palveluun?

Miten on mahdollista, että palvelujärjestelmä toimii itseään vastaan?

Miksi Kelaa ei veloiteta tarjoamaan kuntoutuspalveluita ajoissa, vaan tietoa palveluiden olemassa olosta pimitetään?

Mikä on se konkreettinen toimi, jolla estetään esimerkiksi palkkatuen ja työkokeiluiden kierrätys?

Miten aiotaan auttaa työtöntä työnhakijaa, joka uhkaa jäädä palvelukierteeseen saavuttamatta esimerkiksi palkkatyötä?

Palkkatukitoista 10% johtaa työllistymiseen tukieurojen käyttämisen jälkeen. Mitä aiotaan tehdä palkkatuen käytön kehittämiseksi?

Miten kolmannen sektorin työpaikkoja aiotaan tukea? Selvää on, että erilaisissa järjestöissä ja yhdistyksissä olisi halua työllistää, mutta palkkatukea saa vain vuodeksi kerrallaan. Millä tavoin taataan, että kaltaisilleni väliinputoajille löydetään se oikea työ, vaikka sitten kolmannelta sektorilta?

Sosiaaliturva ja tulot. Miten on mahdollista, että tehdystä työstä ansaittu korvaus leikkaa sosiaalitukia, jos korvaus on tekijänoikeuseuroja, mutta leikkausta ei tapahdu, mikäli korvaus on normaalia palkkaa? Milloin tämä epäkohta poistetaan?

Aktiivinen vs. passiivinen työtön ja palveluiden kohdentaminen.

Esimerkki. Meillä on työtön, joka osallistuu aktiivisesti kansalaisopiston kursseille, kehittäen ja ylläpitäen esimerkiksi kielellistä osaamistaan. Lisäksi sama työtön toimii kansalaisopiston lukupiirin vetäjänä ja osallistuu myös muille kursseille, kuten luovaan kirjoittamiseen. Esimerkin henkilöä ei tarvitse erikseen aktivoida, milloin palvelut kohdennetaan heille, jotka niitä oikeasti tarvitsevat?